

Waar was de man met de hoed op 28 september 2018

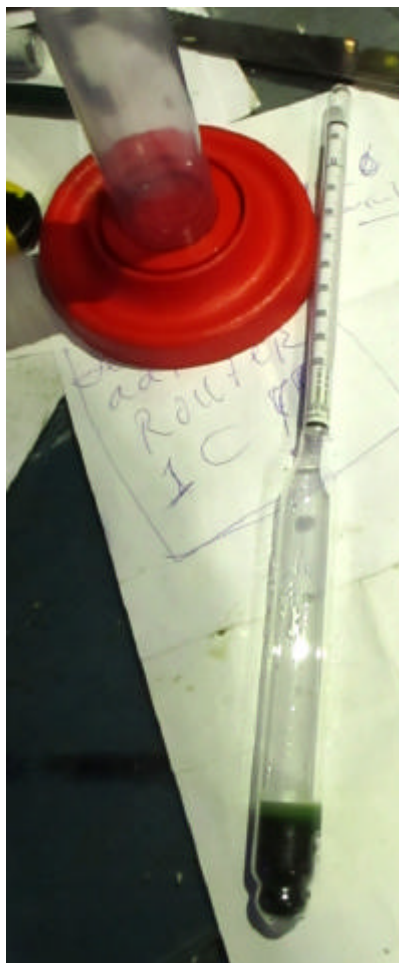
Stuiterend en al vroeg wakker. Zo gaan die dingen. Ik dacht dattie (die man-met-de-hoed) het allang vergeten was. NIET dus.

Boodschappen: SUPERMARKT!

Zo ging het vandaag: helemaal rustig het bed verlaten op weg naar een mooie koffie zat er nauwelijks in. Koffie is heilig: mooie koffie komt éérs. Er stond bovendien nog meer op het programma. Een binnenband kopen voor de fiets. Dat moet gewandeld gedaan worden. Vêrder: omdat er een pakje op tijd was bezorgd: het suikergehalte in de morsel meten. Morsel is geprakte druiven. Morsel is het eerste wat een wijnmaker voor elkaar moet hebben. Dat mag niet langer dan 48 uur staan: anders zou de roest (teveel zuurstof) het brouwsel kunnen doen verroesten. Dat verroesten is een goede uitdrukking. Wij mensen kunnen niet leven zonder zuurstof. Echter, probeer het maar eens met een klein beetje appelmoes op een schoteltje, zuurstof doet de appelmoes grauw bruin kleuren: roesten. (rotten is het goede woord niet)

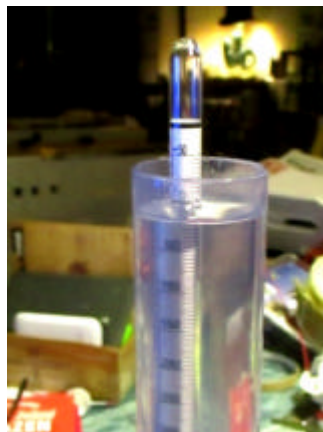
De smaak van een geroest stuk fruit is niet meteen slecht, pas naderhand gaan de schimmels toeslaan: alles wat een wijnmaker moet weten voordat er aan de druiven worden getrokken.

Een volle dag dus: nieuwe binnenband kopen: dat moet wandelend: en het morsel peilen met de netjes op tijd geleverde viscositeitsmeter: ja officieel heet dat ding zo: het ziet er zó uit:

Een meetinstrument waarmee de zuiverheid van een vloeistof is te bepalen. Liever gezegd: de –onzuiverheid- in ons geval: we willen immers graag weten hoeveel suiker er in ons morsel zit (morsel = druiven geprakt of gestampd, of gepureerd) Immers het suikergehalte van de druiven zal later de gisting bepalen. Te weinig suiker, dan houdt het op. Aan elke morsel moet wel suiker worden toegevoegd. (behalve de hele exclusieve druivensoorten, en dan moet er nog flink worden gemengd)

Maar goed, het suikergehalte van het morsel: hoe kom je daarachter? Welnu, deze viscositeitsmeter dus. In schoon water ziet dat er zó uit:

Schoon water geeft een "0 " op de schaal. Geen suiker.

In een sap waar suiker inzit (in ons geval druivenmorsel zonder toevoeging) staat de viscositeitsmeter een stuk hoger. (daar heb ik geen foto's van gemaakt: maar dat komt nog) De vloeistof = DIKKER als het ware. Daarom drijft de meter omhoog. Het suiker gehalte is af te lezen. Tevens is duidelijk hoeveel suiker er moet worden toegevoegd. Want dat is belangrijk.

Waarom suiker toevoegen?

Welnu, suiker wordt door het gistingsproces omgezet in alcohol en smaak. Het is een levend proces, net als het gisten van meel. Zonder gisting, geen mooi brood. Allemaal smaak.

Welnu, dat was een belangrijke opdracht vandaag. (lees verder)

Dat was dus het eerste plan: het suikergehalte in de morsel.

2 kuipjes van ong. 30 liter hebben we vandaag voorzien van suiker en nog wat toevoegingen. (ook het gistproces moet kunnen starten, dat kan met b.v. vitamine B12.

Toen dat allemaal klaar was ... tja die lekke voorband. Gewandeld en gedaan. Een mooie nieuwe binnenband gejoept voor weinig. Dat ging allemaal prima. En die man-met-hoed maar stuiten. Als een jonge AAP. Eerst de band, dat voorwiel repareren, dat moet eerst. Nog nooit heb ik het zó horen kraken onder de hoed.

Bezig met het vernieuwen van de voorband (zowel binnen- als buitenband) gaat de bel. (WAT NOU WEER! Hoorde ik de man-met-de-hoed verzuchten) Normaal gesproken doe je toch nooit open ... pffff.

Een meisje stond voor de deur: ... meneer, -plofte van alles op de stoep – meneer, wij verkopen, (opropend) een pen rolde nog bijna van de stoep af, kinderpostzegels. Wilt u misschien ... Ja, natuurlijk ...

Om een lang verhaal nog langer te maken: het meisje had een klant. Dat zei ze ook tegen de andere kindertjes ... kindertjes heftig drukkend op elke deurbel de straat afgingen. Kinderpostzegels. Kijk, da's een inkoppertje. Tuurlijk meis, kost dat? .. welnu meneer, liet ze me uitgebreid zien. Mooi hoor. Mooi kind ook, de dreadlocks had ze als een soort hoofddoekje, in een mooie staart. Vele kleuren in dat nog jonge haar. Terwijl ik rustig het formulier invulde en de machtiging voor EU 12,40 had getekend hoorde ik het nog een paar keer: 'ik heb een KLANT' Fabeltjeskrant deze keer: hoelang is dat geleden? Het formulier netjes aan het meisje gegeven met het gele ding als kopie voor ondergetekende sloot de deur. Een soort gejuich klonk. Ik heb een KLANT.

Voor de man met de hoed duurde het allemaal veel te lang. Die was bijna aan het einde van zijn latijn. Gaan we nog of hoe zit het nou eigenlijk ! Tja, zelfs mannen-met-hoeden kennen ongeduld. Maar uiteindelijk kwam dat ook goed. Leeg ruilen voor vol. Rustig wandelend naar de supermarkt. Normaal de boodschappen doen: wat nodig = is nodig. Wandeld. Nou huppelend was beter van beschrijving.

EINDELIIJK was het zover: - je hebt het bonnetje toch nog wel! Stuitend stond de man-met-de-hoed. Het was nog wel even kijken op het lijstje van de service medewerkster. Ze kon het niet goed vinden. Ik hielp haar even: KIJK DAAR. (er stond man-met-hoed tussen haakjes, dat was niet zo snel gezien) De weg naar huis zweefde ... de foto vertelt de rest van het verhaal:

WAAR WAS DE MAN MET DE HOED OP 28 september? VROEM, VROEM !!!!!!!!!!!!!

M
(!)
{ }
/ \